

בש"פ 6786/14 - יהודה גליק נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
בש"פ 6786/14

לפני: כבוד השופט י' עמית

העורר: יהודה גליק

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים בתיק עמ"י 6951-10-14 שניתנה ביום 6.10.2014 על ידי כבוד השופטת גילה כנפי-שטייניץ

בשם העורר: עו"ד אביעד ויסולי

החלטה

1. בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטת ג' כנפי-שטייניץ) בעמ"י 6951-10-14 מיום 6.10.2014, בה דחה בית המשפט את עררו של המבקש על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כב' השופטת ג' סקפה-שפירא) במ"י 14504-09-14 מיום 1.10.2014.

2. בתמצית, המבקש נחקר ביום 4.9.2014 בידי משטרת ישראל בחשד כי תקף אישה מוסלמית באזור הר הבית. עוד באותו היום הובא המבקש בפני בית משפט השלום, שהורה על שחרורו בתנאים הבאים:

(-) יתייצב לחקירה ולמשפט בכל עת שיידרש.

(-) יורחק מאזור הר הבית עד ליום 18.10.2014.

(-) יפקיד בקופת בית המשפט סך של 1,000 ₪.

(-) יחתום על ערבות עצמית וימציא ערב צד ג' שיחתום על ערבות, על סך של 5,000 ₪ כל אחת.

עמוד 1

בית משפט השלום ביטל החלטה זו ביום 17.9.2014, לאחר שהתברר כי האירוע מושא הבקשה התרחש ביום 31.8.2014, ולא ביום 2.9.2014 כפי שטענה תחילה המשיבה.

ביום 21.9.2014 קיבל בית המשפט המחוזי את הערר שהגישה המשיבה וקבע כי על אף הבלבול בתאריך, מערכת הראיות לא נחלשה אלא מדובר בטעות של החוקר, שראה ביום הגשת התלונה את יום קרות האירוע. משכך, נתקבל הערר ונקבע כי יש להותיר את החלטתו הראשונית של בית משפט השלום על כנה, ובהתאם, להחזיר על כנם את תנאי השחרור בערובה.

ביום 1.10.2014 דחה בית משפט השלום את בקשתו של המבקש לעיון חוזר. נקבע כי סרטון שהציג המבקש, המתעד חלק משהותו בהר הבית במועד האירוע ובו ניתן להבחין כי המבקש עצמו הותקף על ידי מבקרים אחרים במקום, תואם את האמור בחומר הראיות לפיו האירועים המתועדים בסרטון התרחשו לאחר שתקף את האישה.

על החלטה זו הגיש המבקש ערר לבית המשפט המחוזי, ולאחר הדיון שנערך ביום 6.10.2014 ניתנה החלטת בית המשפט המחוזי הדוחה את הערר.

3. על החלטה זו נסבה בקשת הרשות לערור שבפניי, בה נטען, בין היתר, כי בתי משפט קמא חרגו מסמכותם על פי חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), כאשר הטילו ערובה או תנאי שחרור על אדם שכלל לא היה במעצר; כי המשטרה אינה רשאית לסרב לבקשתו להציג לבית המשפט ראיות הנמצאות בידה - סרטים ממצלמות הווידאו המתעדות את הר הבית 24 שעות ביממה; כי הרחקתו של המבקש מהר הבית איננה תואמת את פסיקת בית המשפט העליון ואיננה מוצדקת בנסיבות המקרה; כי מדובר באכיפה בדרנית נוכח סירוב המשטרה לנקוט בצעדי אכיפה נגד מבקרי הר הבית שתקפו את המבקש, ועוד.

4. על אף המחלצות העקרוניות שניסה המבקש לשוות לבקשתו, לא שוכנעתי כי לפנינו מקרה מיוחד המצדיק בירור בגלגול שלישי.

סעיף 44 לחוק המעצרים קובע את סמכותו של בית המשפט לצוות על שחרור בערובה של חשוד שטרם הוגש נגדו כתב אישום, ומתייחס למצב בו החשוד "נתון במעצר או במאסר". טענת המבקש לפיה משלא נעצר אף לא ניתן להטיל עליו ערובה הועלתה לראשונה בעררו על דחיית בקשתו לעיון חוזר. מכל מקום, גם לגופם של דברים נראה כי פרשנותו של המבקש, איננה סבירה, שהרי "מי שהוסמך לפעול עד גבול השלם, מוסמך ממילא לפעול בחלקים מאותו שלם" (ראו, למשל, החלטתי בבש"פ 5536/13 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 9 (20.8.2013) שם קבעתי כי משניתנה לבית המשפט הסמכות להאריך מעצר חשוד, הסמכות כוללת גם תנאי שחרור בערובה שפגיעתם בחירותו של החשוד פחותה). פרשנותו של המבקש אף איננה תואמת את תכליותיהם של חוקי היסוד וחוק המעצרים (בש"פ 952/00 מדינת ישראל נ' חוטר-ישי, פ"ד נד(1) 638, 641 (24.2.2000)). לכאורה, על פי דרכו של המבקש, ייווצר מצב אבסורדי בו יהיה על המדינה לדרוש מעצרו של המבקש רק כדי שתוכל להסתפק בפגיעה פחותה בחירותו בדמות הרחקתו מהר הבית.

עוד אציין כי בתי משפט קמא דנו בשאלת תנאי השחרור שהוטלו על המבקש לא פעמיים כי אם חמש פעמיים,

וכעת מתבקש בית משפט זה להידרש לסוגיה בפעם השישית. כל זאת, בשלב המקדמי בו טרם הוגש כתב אישום בעניינו של המבקש וכאשר בית משפט קמא הורה על הרחקתו של המבקש מהר הבית עד ליום 18.10.2014, פחות משבוע ימים מיום הגשת הבקשה.

5. בשולי הדברים אציין כי ככל שברשות המבקש צילומים נוספים היכולים להבהיר את אירועי אותו יום, ולהעיד כי אין הוא מעורב במעשה המיוחס לו, ייכבד ויציג צילומים אלה למשטרה או יפנה בבקשה לעיון חוזר.

אשר על כן, אני דוחה את הבקשה ללא צורך בתגובה.

ניתנה היום, י"ט בתשרי התשע"ה (13.10.2014).

שׁוֹפֵט
